

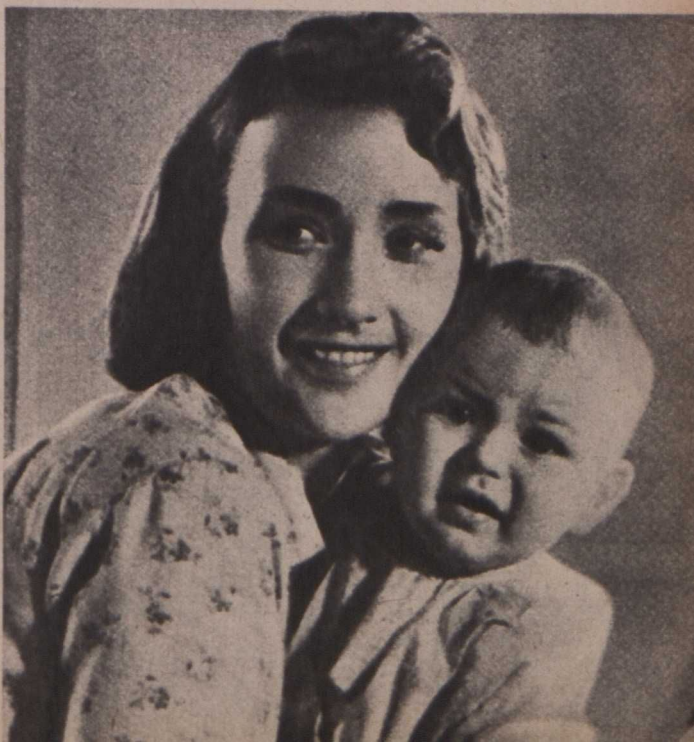
Ványa — Pavlik Boriszki

csívezető, egyszerű szovjet ember, akinek nyugodt, kiegyensúlyozott életét a második világháború törte ketté. Andrej katona lesz, náci fogságba kerül, megismeri a fasiszta haláltáborok embertelen kínjait, majd a háború vége felé megszökik és sikeresen eléri a szovjet csapatokat. Ott, a kórházban tudja meg, hogy családja elpusztult, felesége és két kislánya légitámadás áldozata lett, fia pedig mint a szovjet hadsereg kapitánya, a háború utolsó napján vesztette el életét. Megtört, reményvesztett, öregemberként tér vissza hazájába és

EMBERI SORS

Solohov
elbeszélése filmen

A szovjet filmkritika nagy elismeréssel emlékezett meg Szergej Bondarcsuk »Emberi sors« című filmalkotásáról, amely Solohov hasonló című elbeszélését örökítette meg filmen. A nagy szovjet író a szocialista realizmus úttörője ebben a novellában is ugyanazt az alkotó módszert követi, amely a Csendes Don-t, a szocialista irodalomnak ezt az immár klasszikus értékű alkotását jellemezte. Hőse Andrej Szokolov gépko-

Andrej felesége, Irina —
Z. Kirienko

**Andrej Szokolov
Szergej Bondarcsuk alakításában**

egy távoli vidéki városkában telepedik le. A szomorú történet azonban mégis felemelő és megnyugtató véget ér, Szokolov egy öt-hatesztendős, maszatos, ágrólszakadt kislfiút talál az utcán, akivel beszédbe elegyedik, s akitől megtudja, hogy édesanyját agyonütötte a bomba, édesapja pedig meghalt a harctéren, senkije sincs. Andrej ekkor lehajol a gyerekekhez: »Ványuska, tudod ki vagyok én? ... Én vagyok a te édesapád.«

A film rendezője és főszereplője Szergej Bondarcsuk, valamint Lukin és Sahmagonov, a forgatókönyv írói nemcsak a mondanivaló szellemében ragaszkodtak Solohovhoz, hanem a film sajátos stílusát is a nagy író művészetének teljes átélésével alkották meg. Bondarcsuk, mint Andrej Szokolov megismerésítője is kiváló alakítással járul hozzá a szovjet filmművészet eme újab kimagasló sikeréhez. Úgyszintén emlékezetes Z. Kirienko nagyszerű alakítása.

A film méltó művészi ábrázolása az egyszerű hétköznapi szovjet ember boldogságban és tragédiákban egyaránt állhatatos és felemelő helytállásának, amely a szocializmus eszméjének annyi győzelmét eredményezte.

